

fra talerstolen. Det beklager jeg selvfølgelig, hvis vi har fået et klart tilsagn.

Det er jo så første gang under mange behandlinger både i udvalget og her, at vi har fået et klart og præcist svar fra hr. Søren Krarup. Så den beklagelse skal jeg give fra talerstolen. Jeg har ikke hørt ordentligt efter. Men der er altså en god grund til det, må man sige.

Jeg vil så godt sige, at når man ikke lytter efter, er det nok, fordi vi ofte bliver fyldt med meningsløse, indholdsopfyldende elementer i talerne.

Jeg vil godt sige, at når sagen kommer til at fylde så meget i Folketingets tid her før jul, er det jo, fordi den har været håndteret af både V og K, af ministeren og af Dansk Folkeparti på en så klodset måde og imod parlamentarisk skik på det her felt. Det synes jeg er uheldigt, og det synes jeg i øvrigt også er sagerne uværdigt. Og det burde både V, K og Dansk Folkeparti egentlig forholde sig til.

Formanden:

Så er det hr. Lars Kramer Mikkelsen – som ordfører.

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Jamen det er rigtigt – jeg kunne jo nu, suffleret af ministeren, sige, at jeg er fuldstændig enig med den foregående taler.

Denne sag har været behandlet to gange i udvalget, har været til fornyet behandling i udvalget mellem anden- og tredjebehandlingen. Den illustrerer sådan set ganske godt, at det er blevet tid til forandring, som Venstre i deres valgkampsslogan sagde: Det er tid til forandring.

Så må jeg sige: Ud over at forandringen betyder et klart brud på mange års tradition i folketingsarbejdet på indfødsretsområdet, hvor der normalt er indgået brede politiske aftaler, er regeringens aftale med Dansk Folkeparti et klart politikskifte med hensyn til muligheden for dispensation fra nogle af de regler, som ligger i aftalen.

I et af de tilfælde, som vi har hæftet os meget ved, er det et klart brud på politikken med hensyn til muligheden for dispensation fra reglen om at kunne tale det danske sprog. Det er et krav, Socialdemokraterne i øvrigt er enige i, det her med, at man skal kunne tale det danske sprog for at kunne få et dansk statsborgerskab. Men vi mener, at der skal være dispensationsmuligheder.

Så vil ministeren, så vil Venstres, så vil De Konservatives ordførere om lidt gå op og sige, at der kan også dispenseres. Ja, men sandheden er i virkeligheden bare, at med de regler, man har indført, bliver der ikke dispenseret i særlig mange tilfælde, og det er vi grundlæggende uenige i.

For Socialdemokraterne er en ansøgning om dansk indfødsret udtryk for et ønske om yderligere integration i det danske samfund. Socialdemokraterne mener, at muligheden for at søge dansk statsborgerskab er lyset i tunnelen for mange flygtninge og indvandrere i det danske samfund. Denne her aftale, som er indgået mellem V, K og Dansk Folkeparti, giver ikke disse klare dispensationsmuligheder for ansøgere, der på grund af alder, helbred eller lignende alligevel kunne opnå dansk indfødsret ved de tidligere aftaler ved forskellig dokumentation over for Indfødsretsudvalget.

Virkeligheden med denne aftale er, at mennesker i stribevis får afslag, fordi de ikke har en jordisk chance for at lære det danske sprog på grund af PTSD, det såkaldte posttraumatiske stress-syndrom, fordi de enten er torturofre eller andet i forbindelse med deres status som flygtninge i det danske samfund, på grund af døvhed, blindhed, alderssvækkelse osv. En række af disse sager vil vi se behandlet i udvalget med den holdningsændring, som det her er udtryk for.

Indholdet har været debatteret ved flere behandlinger i Folketingssalen og også i udvalget, og de justeringer, der er foretaget, er jo sådan set reelle nok. Det anerkender vi i Socialdemokratiet. Vi anerkender flertallets ret til at foretage en behandling af disse sager og også til at indgå en aftale.

Når vi anerkender det, er det jo også derfor, vi både ved den første og den anden behandling og også i udvalget har søgt at få at vide, hvordan Dansk Folkeparti ville stemme. Det svar har vi så fået i dag, og på den baggrund skal jeg sige, at vi i Socialdemokratiet agter at undlade at stemme til den endelige vedtagelse.

Det er første gang, tror jeg, i historien, at det er sket. Og når vi gør det, er det, fordi vi ønsker at gøre flertallet i Folketinget opmærksom på, at den måde, man har behandlet disse sager på, er komplet uanstændig. Det er komplet uanstændigt i forhold til parlamentarisk skik i Folketinget, og både ministeren og flertallet fortjener egentlig selv hundrede procent at tage ansvaret for det makværk, den ualmindelig klodse